

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

nuværende ordning har været uensartet- heden i praksis. Vi har tilstræbt en ordning, hvorefter den kvinde, der opfylder lovens indikationsbetingelser — og det må vel være det fundamentale — kan være sikker på at få afbrydelse foretaget, og her må hensynet til kvinden gå forud for kollegiale hensyn.

Jeg føler mig overbevist om, at lægerne, når loven er vedtaget, vil respektere den. På den anden side vil jeg gerne tilføje, at jeg fuldtud forstår kirurgernes ulyst til at foretage afbrydelse, det er ikke et behageligt arbejde.

Justitsministerens ændringsforslag, hvor- efter afbrydelse af svangerskab i de i § 1, stk. 1, nr. 2—4, omhandlede tilfælde normalt ikke må foretages efter udløbet af den 16. svangerskabsuge, medens det oprindelige lovforslag fastsatte den 20. svangerskabs- uge, hilser jeg med tilfredshed. Lægerne i deputationen var ikke enige om, hvorvidt der burde være en tidsgrænse, eller hvor en sådan burde ligge, men da liv normalt mær- kes midt i svangerskabet, og da det blev fremhævet af en af overlægerne, at det far- lige tidspunkt at foretage indgrebet på var 12. og 13. uge — den nugældende lovs grænse — må jeg mene, at 16 ugers grænsen vil være at foretrække.

Jeg skal herefter anbefale at stemme for de 3 af justitsministeren og socialministeren stillede ændringsforslag.

Petra Petersen: Ved anden behandling gav jeg udtryk for en formodning om, at det udvalg, der har behandlet svangerskabslov- forslaget, ikke, om jeg må sige det på den måde, havde givet de oplysninger i tinget, som man kan forlange, når der sidder grup- per her i salen, der ikke har repræsentanter i udvalget, og jeg forstår altså ikke det, der er sket i denne uge. I sidste øjeblik blæser man protester frem, som efter min mening kunne have været behandlet i udvalget, såfremt det hele ikke tjener andre formål, såfremt det hele ikke er komediespil. Såvidt

jeg kan se, har udvalget siddet i 14 måneder, og jeg vil tro, at der havde været tid nok til at behandle sagen nærmere.

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at den almindelige debat må vente. Det er ændringsforslagene, der her er til behand- ling.

Petra Petersen: Undskyld, hr. formand.

For mig er det en storm i et glas vand, for såvidt jeg forstår, har det hele tiden været hensigten, at den ene af de læger, der skal tiltræde udvalget, skulle være en gynækolog, og når det er tilfældet, er det, der er sket, mig ubegribeligt.

Min gruppe kan tiltræde såvel justits- ministerens som socialministerens ændrings- forslag til de to lovforslag.

Hvad angår ændringsforslaget til svan- gerskabslovens § 1, stk. 2, har jeg tidligere sagt, at jeg personlig ikke var glad for den affattelse, paragraffen oprindeligt havde, og jeg hilser derfor med tilfredshed, at den har fået en anden ordlyd.

Jeg skal ikke sige mere i denne omgang. Jeg vil kun med formandens tilladelse til- føje, at jeg synes, det ærede medlem fru Ellen Poulsen burde tænke lidt på de mange ulykkelige kvinder, der sidder rundt om- kring i landet.

Viggo Starcke: I den ellefte time stillede de to ministre, den højtærede justitsminister og den højtærede socialminister, ændrings- forslag til de to lovforslag, vi her behandler. Det ligger, hvad angår den formelle side af disse ændringsforslag, sådan, at det i ud- valget under samrådet med ministrene blev begæret, at der blev stillet sådanne ændrings- forslag. Ændringsforslagene er altså stillet efter begæring af udvalget. De to ministre imødekom udvalgets ønske ved at stille sådanne ændringsforslag, og ændringsfor- slagene må betegnes som en lille indrøm- melse til det, der blev krævet af lægerne. Disse ændringsforslag blev tilstillet udvalget. Nu kan jeg ikke se rettere, end at når et